

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA I DE RESOLUCIONS DE LA GAIP

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

1. [Sentència](#) de 14 de juliol de 2022, de la Sala Quarta del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, sobre **contractes administratius en matèria de serveis socials d'assistència a les persones**.

El TJUE resol les qüestions prejudicials plantejades pel TSJ de la Comunitat Valenciana en relació amb el Decret autonòmic 181/2017, pel qual es desenvolupa l'acció concertada en l'àmbit territorial de la Comunitat Valenciana per a la prestació dels serveis socials d'assistència per entitats d'iniciativa social.

Concretament, analitza l'abast dels articles 74 a 77 de la Directiva europea 2014/24 i la legalitat del Decret de la Comunitat Valenciana 181/2017, pel qual es desenvolupa l'acció concertada en l'àmbit territorial de la Comunitat Valenciana per a la prestació dels serveis socials per entitats d'iniciativa social; així com la conformitat de l'esmentat Decret 181/2017 a la normativa europea que reserva a entitats privades sense ànim de lucre la facultat de celebrar acords per a la prestació dels serveis socials a canvi del reemborsament dels costos que suporten, encara que les dites entitats no compleixin amb els requisits establerts en l'article 77 de la Directiva europea 2014/24.

El TJUE dedueix que el principi d'igualtat de tracte dels operadors econòmics, tal com consagra l'article 76 de la Directiva 2014/24, autoritza els estats membres a reservar el dret a participar en els procediments d'adjudicació en els contractes públics de serveis socials d'assistència a les persones a les entitats privades sense ànim de lucre, incloses les entitats privades que no són estrictament de voluntariat, sempre que, per una banda, els eventuais beneficis que es derivin de l'execució dels contractes siguin revertits per dites entitats amb el fi d'abastar l'objectiu social d'interès general que persegueixen i que, per altra banda, es compleixin els requisits establerts en els apartats 90 i 91 de l'esmentada sentència.

Conclou que els articles 76 y 77 de la Directiva 2014/24 han d'interpretar-se en el sentit que no s'oposen a una normativa nacional que reserva a les entitats privades sense ànim de lucre la facultat de celebrar, previ examen competitiu de les seves ofertes, els acords en virtut dels quals aquestes entitats presten serveis socials d'assistència a les persones a canvi del reemborsament dels costos que suporten, sigui quin sigui el valor estimat dels serveis, encara que les dites entitats no

compleixin amb els requisits establerts en l'article 77 de la Directiva esmentada, sempre i quan, per una part, el marc legal i convencional en què es desenvolupen les dites activitats contribueixi efectivament a la finalitat social i a la consecució dels objectius de solidaritat i eficiència pressupostaria que sustenta dita normativa; i, per altra part, es respecti el principi de transparència, tal com defineix l'article 75 de la Directiva 2014/24.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

2. [Sentència 903/2022](#), de 4 de juliol, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, dictada en recurs de cassació d'interès cassacional en matèria de **concursos i oposicions**.

El TS, en aquesta sentència, desestima el recurs de cassació d'interès cassacional interposat contra la sentència del TSJ de Madrid, per la qual es rebutjava el recurs contenciós administratiu contra la resolució que va publicar la relació d'aprovatats en la fase d'oposició del procés selectiu per a l'ingrés en l'escala de titulats superiors d'organismes autònoms del Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç, especialitat propietat industrial.

En la dita sentència, el TS estableix:

- A) D'una banda, que l'actuació del tribunal qualificador va ser ajustada a dret, ja que si bé va incrementar la nota als aspirants, dit increment va ser per a tots els participants dissociats del seu nom, per la qual cosa va haver-hi un tracte igualitari.
 - B) D'altra banda, que la qualificació definitiva és competència exclusiva dels tribunals de qualificació com a òrgans de selecció, sense que els assessors especialistes tinguin dret a vot.
3. [Sentència 927/2022](#), de 6 de juliol, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs de cassació d'interès cassacional en relació amb el **dret dels metges interins residents (MIR) a percebre triennis**. El TS estima el recurs de cassació interposat pel Servei Andalus de Salut i, en conseqüència, anul·la la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 3 de Jaén que estimava en part el recurs contenciós administratiu interposat per l'actora

contra la resolució del Servei Andalus de Salut, reconeixent a la recurrent el dret a percebre i que se li abonin els triennis.

La sentència de 6 de juliol de 2022 considera que la condició de MIR no és un treball de duració determinada, en el sentit definit en l'acord marc de la CES, la UNICE i el CEEP, per la qual cosa no pot operar com a marc normatiu per reconèixer a la treballadora que meriti triennis mentre treballa en la dita condició. És a dir, que l'RD 1181/1989 **no** és aplicable a aquelles comunitats autònomes que en el moment de la seva entrada en vigor haguessin assumit les competències en matèria de sanitat.

Així mateix, estableix que en cas que l'acord marc fos aplicable, atesa la naturalesa jurídica de la relació entre l'empleat i l'Administració sanitària, el lapse de temps en què l'acord marc hauria d'haver estat transposat i no ho va estar és idoni per a la meritació dels triennis del personal sanitari temporal, però el límit per a la reclamació retroactiva de triennis meritats i no cobrats és el termini general de prescripció de les obligacions de les administracions públiques.

4. [Sentència 956/2022](#), de 7 de juliol, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, dictada en recurs de cassació d'interès cassacional referent als **talls del subministrament de gas per manca de pagament per part de persones en situació de vulnerabilitat**.

El TS estima que no procedeix el recurs de cassació interposat per l'Ajuntament de Castellar del Vallès contra la sentència del TSJC que va ordenar a l'Ajuntament la redacció de l'informe establert en l'article 9 de la Llei catalana 24/2015, de mesures urgents per fer front l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica.

En aquest sentit, el TS estableix que per no procedir al tall del subministrament de gas en el cas de persones en situació de vulnerabilitat és necessari que els serveis socials de l'Ajuntament emetin un informe en relació amb la situació de vulnerabilitat de les persones interessades, tal com estableix expressament l'article 9 de la Llei del Parlament de Catalunya 24/2015, de mesures urgents per fer front l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica; així, com que en aquest cas no està previst que entri en joc la figura del silenci administratiu positiu, és imprescindible l'emissió de l'esmentat informe que acrediti la situació de vulnerabilitat de l'abonat i la seva impossibilitat material per abonar les quotes, el que comportaria que en aquests casos les empreses subministradores no podrien tallar el subministrament de gas.

Aquest cas fa referència als talls del subministrament de gas, però també podria aplicar-se als subministraments d'aigua i de llum.

5. [Sentència 957/2022](#), de 7 de juliol, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en la qual estableix que per accedir al **procediment contenciós administratiu especial de protecció dels drets fonamentals** és suficient invocar en l'escrit d'interposició un dels drets susceptibles de tutela per aquest procediment especial i sumari i pot fer-se amb l'esment de l'article concret de la CE o amb identificació del dret fonamental que es considera infringit. En tot cas, l'escrit d'interposició ha d'assenyalar la disposició o l'acció o omissió, o la inactivitat o via de fet de l'Administració a les quals atribueix la vulneració al·legada posant de manifest la relació de causalitat corresponent.
6. [Sentència 1004/2022](#), de 14 de juliol, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, dictada en recurs de cassació d'interès cassacional per a la formació de la jurisprudència sobre **retribucions dels funcionaris locals** (personal directiu).

El TS, en aquesta sentència, el ponent de la qual és Luis Maria Diez-Picazo, estima el recurs de cassació d'interès cassacional interposat per l'Advocacia de l'Estat contra la sentència dictada pel TSJ d'Astúries, la qual anul·la.

La Sala Contenciosa Administrativa del TSJ d'Astúries va dictar una sentència, en data 23 de juny de 202, en què estimava el recurs contenciós administratiu i anul·lava la resolució dictada pel director adjunt de Recursos Humans de l'Agència Estatal de l'Administració Tributària (AEAT) que desestimava la petició de l'actor del reconeixement, després de l'ingrés en el servei actiu com a funcionari del cos tècnic d'hisenda, del complement de destí de director general (nivell 30), en haver exercit en l'Ajuntament de Gijón un lloc de treball qualificat com a personal directiu durant casi set anys, reconeixent-li el dret a percebre el complement reclamat.

Contra la dita sentència del TSJ d'Astúries l'Advocacia de l'Estat, en defensa de l'AEAT, va interposar recurs de cassació i la Sala Contenciosa Administrativa va qualificar dit recurs com d'interès cassacional per la formació de la jurisprudència.

En data 14 de juliol de 2022, la Secció Quarta de la Sala Tercera del TS va dictar una sentència que estimava el recurs de cassació d'interès cassacional per a la formació de la jurisprudència, anul·lant, en conseqüència, la sentència dictada pel TSJ d'Astúries de 23 de juny de 2022, d'acord amb els arguments jurídics següents:

- A) Que els complements dels ex alts càrrecs de l'Administració de l'Estat no són aplicables a aquells que van ser alts càrrecs en l'Administració local, en atenció a la literalitat de l'article 33.2 de la Llei de pressupostos generals de l'Estat per a 1991, que preveu que el complement reclamat és exclusivament per als funcionaris de l'Administració general de l'Estat i de la Seguretat Social.
- B) Que l'article 8.b) de l'EBEP només preveu, per a l'àmbit municipal, la percepció de dit complement un cop reingressat com a funcionari estatal o de la Seguretat Social, per als alcaldes i alcaldesses i sempre que hagin exercit el seu càrrec amb caràcter de dedicació exclusiva.
- C) Que no és possible l'aplicació anàloga en l'àmbit local de l'article 33.2 de la LPGE per al 1991, a excepció dels alcaldes que hagin exercit el seu càrrec amb caràcter de dedicació exclusiva.
7. [Sentència 1039/2022](#), de 19 de juliol, de la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem referent al recurs de cassació d'interès cassacional en matèria de **protecció de dades de caràcter personal**.

El TS desestima el recurs de cassació interposat pel Servei Basc de Salut contra la sentència dictada pel TSJ del País Basc que va confirmar la resolució dictada per l'Agència Basca de Protecció de Dades que va sancionar la recurrent per una infracció molt greu en matèria de protecció de dades de caràcter personal, d'acord amb la legislació de protecció de dades.

La qüestió que suscita l'interès cassacional és, justament, la discrepància i el debat cassacional que sorgeix entre les parts en litigi sobre el principi de minimització de dades que al·lega el Servei Basc de Salut i el dret de limitació del tractament.

L'essencial de la sentència és que estableix que la normativa sobre protecció de dades no exigeix que l'inici d'un procediment sancionador en matèria de prevenció de dades es condicioni el requisit previ de l'exercici del dret a la limitació del tractament. Així, l'interessat pot exercitar els seus drets i alternativament o simultàniament formular una reclamació o denúncia davant l'autoritat de protecció de dades competent per actuacions que estimi contràries a la normativa de protecció de dades, sense que existeixi cap exigència legal perquè la reclamació o denúncia sigui precedida necessàriament de l'exercici de limitació del tractament.

8. [Sentència 1072/2022](#), de 20 de juliol, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs de cassació d'interès cassacional referent a la **valoració dels serveis prestats com a personal laboral en un**

mateix lloc de treball per una persona que després adquireix la condició de funcionària pública.

El TS, en aquesta sentència, estima el recurs de cassació d'interès cassacional i, en conseqüència, anul·la la sentència del TSJ d'Andalusia i estima els recursos d'apel·lació i contenciós administratiu deduïts per la funcionària interessada, anul·lant la resolució administrativa en tant que no permetia la valoració dels serveis prestats com a personal laboral en el mateix lloc de treball.

La qüestió que se suscita és si legalment cal valorar, o no, els serveis prestats com a personal laboral en un mateix lloc de treball que després desenvolupa com a funcionària.

A tals efectes, el TS conclou que, en aquest cas i en altres similars, els serveis prestats com a personal laboral en un mateix lloc de treball que després desenvoluparà com a funcionària pública han de valorar-se en els mateixos termes que els serveis prestats com a funcionari. No n'hi ha prou per excloure els mèrits com a personal laboral la mera al·legació de tractar-se de règims jurídics diferents. No existeixen motius que justifiquin que les mateixes comeses realitzades per una persona en el mateix lloc de treball comptin a partir d'obtenir la condició de funcionari públic i no es valorin els prestats anteriorment pel fet de ser personal laboral.

9. [Sentència 1088/2022](#), de 21 de juliol, de la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs de cassació sobre **deduccions de l'impost de societats**.

El TS assenyala que els interessos de préstecs concedits per una empresa matriu a les seves empreses per al repartiment de dividends, en tant que les despeses financeres meritedes per un préstec que està relacionat de forma directa i immediata amb l'exercici de l'activitat de la societat, encara que no amb un concret ingrés o operació, no constitueixen un donatiu o liberalitat ja que té un caràcter oneros, per la qual cosa són fiscalment deduïbles de la base imposable de l'impost de societats, sempre que compleixin amb els requisits exigits per a la deducció de despeses exigides per la legislació específica sobre l'esmentat impost.

SALA SOCIAL

10. [Sentència 621/2022](#), de 6 de juliol, de la Sala Social del Tribunal Suprem. Recurs de cassació per a unificació de doctrina en relació amb els **premis de jubilació en l'empresa privada**.

El TS estima el recurs de cassació per a unificació de doctrina i confirma la sentència dictada pel TSJ de Castella i Lleó i confirma que el premi de jubilació ha de percebre's conforme al salari de la jornada completa.

Així mateix, estableix que per al càlcul del premi per jubilació reconegut en el conveni col·lectiu, en el cas que el treballador estigui jubilat parcialment, el salari mensual que s'ha de prendre en consideració per fixar la quantia del premi per jubilació no és el percebut en el moment a l'accés a la jubilació ordinària (és a dir el corresponent a la jubilació parcial), sinó aquell que es venia abonant per la jornada completa ja que el premi es merita al llarg del temps de la relació laboral i quan s'hagin prestat, com a mínim, 10 anys, tal com es determina en el corresponent conveni col·lectiu. Atès que si la finalitat dels premis per jubilació és gratificar la seva permanència en l'empresa, no seria lògic que es reduís el seu import perquè en els darrers anys hagi accedit a la jubilació parcial.

11. [Sentència 637/2022](#), de 7 de juliol, de la Sala Social del Tribunal Suprem, en què estableix que no és possible la percepció del 100% de la pensió de jubilació activa quan qui contracta no és una persona subjecta al règim d'autònom, sinó una societat civil irregular, ja que aquestes segueixen el règim de comunitats de béns i, fins i tot, és indiferent que no tingui personalitat jurídica, ni que el socis responguin davant tercers o davant els treballadors perquè, en realitat, actua com a empresa.

AUDIÈNCIA NACIONAL

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

12. [Sentència](#) de 10 de juny de 2022, recurs núm. 1843/2019, de la Secció Vuitena de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, en relació amb la **responsabilitat patrimonial de les administracions públiques**.

L'Audiència Nacional estima en part el recurs contenciós administratiu interposat pels familiars d'una persona morta en un accident de trànsit per motocicleta i anul·la la resolució desestimatòria del Ministeri de Foment, reconeixent-los el dret a ser indemnitzats en la quantitat de 59.000 euros; si bé, aprecia l'existència de culpa concurrent.

L'esmentada sentència reconeix el dret a la indemnització per responsabilitat patrimonial de l'Administració de l'Estat a un motociclista que va morir en un accident de trànsit i reconeix la culpa al 50% entre el mort i la Direcció General de Carreteres ja que, d'acord amb els informes i demés proves aportades en el sumari, es desprèn que les irregularitats en la contractació de tipus longitudinal van

Àrea de Presidència
Secretaria General

poder operar com element coadjuvant de l'accident davant la maniobra evasiva del conductor de la motocicleta per salvar l'impacte d'uns neumàtics en deficient estat amb el paviment irregular; el fet essencial és la contractació del paviment i el fet que la Direcció General de Carreteres hagués recorregut el tram de carretera abans del sinistre i no hagués observat cap anomalia manca d'importància ja que la qüestió essencial no és el manteniment de la carretera sinó la responsabilitat de la Junta de Contractació d'haver contractar aquest tipus de paviment; prova d'això és que s'havien produït amb anterioritat dos accidents de trànsit en el mateix tram que es va produir el sinistre.

SALA SOCIAL

13. [Sentència 114/2022](#), de 22 de juliol, de la Sala Social de l'Audiència Nacional, referent a la **utilització de mitjans digitals a la feina**.

L'Audiència Nacional, en aquesta sentència, declara nul·la de ple dret la instrucció d'una empresa notificada a la plantilla sobre l'ús dels mitjans digitals i correus corporatius, tota vegada que en la seva elaboració no va participar la representació legal dels treballadors, malgrat esser un requisit essencial exigint en la legislació aplicable i considera que, a aquests efectes, és irrellevant el fet que en els contractes de treball s'especifiqui que els dispositius digitals només poden ser utilitzats professionalment.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCA

14. [Sentència 499/2022](#), de 31 de maig, de la Sala Social del **Tribunal Superior de Justícia de Madrid**, per la qual s'estima el recurs de suplicació interposat per la lletrada de la Comunitat Autònoma de Madrid contra la sentència dictada pel Jutjat núm. 9 Social de Madrid, en relació amb l'acomiadament d'una treballadora en haver-se cobert la plaça que venia ocupant per una persona que ha superat un procés selectiu.

L'esmentada sentència del TSJ de Madrid estableix:

“Que aquesta Sala s'ha pronunciat ja amb reiteració en supòsits idèntics a aquest, per totes en la sentència del 13 de febrer de 2018, posant de relleu que havent-se produït un cessament procedent, tal com posa de manifest la recurrent, per haver-se cobert d'acord amb els principis de mèrit i capacitat la vacant que ocupava, això esdevé irrellevant en constar acreditat que la relació laboral s'ha mantingut, en haver subscrit l'endemà la recurrent un contracte laboral per realitzar els mateixos

serveis que prestava, per la qual cosa no hi ha hagut cap acomiadament ni cap perjudici se li ha ocasionat, en no haver perdut el seu treball ni la seva antiguitat, mantenint-se la unitat del vincle, com reconeix la recurrent negant l'acció d'acomiadament, no havent cap motiu perquè sigui indemnitzada, per la qual cosa en limitar-se la reclamació a la indemnització i no havent-hi causa, el primer motiu de la Comunitat de Madrid s'estima, no essent necessari entrar en la resta de motius".

La mateixa doctrina, segons la sentència és d'aplicació en els supòsits en què mantenint-se viva la relació laboral entre les parts no hi ha acomiadament perquè no hi ha ruptura del vincle i, per tant, no procedeix cap indemnització.

15. [Sentència 610/2022](#), de 15 de juny, de la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Madrid**, en matèria de dret a la conciliació familiar i laboral i els seus efectes en relació amb la jornada laboral i la concreció dels torns de treball i els horaris.

ALTRES ÒRGANS JUDICIALS

16. Sentència 327/2022, de 16 de maig, del **Jutjat Social núm. 3 de Ciudad Real**, per la qual s'estima parcialment la reclamació interposada per una treballadora contra la Conselleria d'Educació, Cultura i Esports de la Comunitat de Castilla - La Mancha, que fa referència a supòsits de contractes fixos discontinus en què no són d'aplicació els casos de força major fixats per l'RDL 8/2020, de mesures urgents per fer front la crisi sanitària provocada per la COVID-19.